ta Tugewusele ja Wägewusele koju kaasa andis. Seda kirja laskis Tarkuse maa kuningas pääle selle weel ajaraamatute kirjutajaid kõikidesse ajaraamatusse mälestuseks üles kirjutada.

Aasta sajad läksiwad jälle mööda ja Tugewus ja Wägewus tegiwad wahwaid tegusid ühte wiisi edasi. Kui korra Rootslased jälle Eestlasi pahandasiwad, wõtsiwad Eestlased nõuuks neile seesugust õpetust anda, et neil iialgi seesugust mõtet enam meelde ei tuleks. Tuhande laewaga tungisiwad nad waenlaste maale ja sääl warsti nende päälinna kallale. Tugewus ja Wägewus oliwad linna ümberpiiramisel esimesed ja pea saiwad nad oma asjaga nii kaugele, et suur ja perekas linn Eestlaste kätte langes. Tugewus ja Wägewus ei jätnud kuskil kiwi enam kiwi pääle. Ehmatus ja wäristus täitis Rootslasi, kui ka kõiki Eestlaste naabrid, kui nad sest wahwast teust täädust saiwad.

Ühel hoobil tegi see sõnum mitmid aga Eestlaste wahwuse pääle kadedaks. Tugewuse ja Wahwuse nimi oli juba ka wõeraste rahwaste sekka tunginud. Kadedad läksiwad selle pärast siis ühe wägewa nõia juurde abi otsima, kes oma nõidust igale poole wälja lautada püüdis. Mitmetsugu meelitustega põõrsiwat nad nõia meelt nenda palju, et ta wiimaks mitu oma sulast wälja saatis, kes Eestlaste pääameestele Tugewusele ja Wägewusele otsa pidiwad tegema. — Nõia sulased tõmmasiwad enestele lamma nahka kasukad selga tegiwad pühad näud ja jõudsiwad sell wiisil ristis kätega Eesti maale. Kuidas nõia sulased ette arwasiwad, nenda sündis siis ka. Tugewus ja Wägewus ei wõinud nende päris-mõtet uneski arwata, kui need nende juurde tuliwad ja õõmaja palusiwad. Et wõeraste wastuwõtmine Eestlaste juures püha oli, siis wõtsiwad Tugewus ja Wägewus wõeraid wäga lahkeste wastu. Et ka oma tänulikku meelt üles näidata, pakkusiwad wõerad Tugewusele ja Wägewusele alandliku palwega karika seest oma maa wiina. Tugewus ja Wägewus watasiwad küll kahtlaselt esmalt wõeraste wiina